

Z cizích revuí.

Revue d'infanterie. II. pololetí 1930 (čísla 454—459).

Cervenec (čís. 454).

Gen. Challéat: Spojení pěchoty s dělostřelectvem.

Autor precísuje některé své myšlenky o spojení pěchoty s dělostřelectvem a dospívá k závěru, že bude nejvýhodnější svěřiti přímý doprovod dělům a doprovodným zbraním, patřícím pěchotě, jež by střílely na cíle malé rozlohy a jejichž stanoviště byla přesně zjištěna za postupu;

svěřiti dělostřelectvu pro blízký přímý doprovod (to, co se dříve zvalo dělostřelectvem doprovodným) úkol, stříleti na pásma ne větší než $1\frac{1}{2}$ —2 ha;

opatřiti za tím účelem divisní dělostřelectvo dalším materiálem, vhodnějším než dnešní, k přímé podpoře blízké, jež by bylo s to prorazit pancíř bojového vozu na 1000 m (a možno-li, na 1500 m);

užívatí normálního dělostřelectva přímé podpory k postřelování pásem větších než 2 ha, zásadně podle předem upraveného plánu.

Plk. Lauth: Horské operace v Orientě.

Nové podmínky válečné staly se zvláště důležitými pro vedení operací v horách, neboť v horském terénu ještě výrazněji než v terénu obyčejném vystupují rozdily mezi válkou pohybnou a válkou posílní.

Odvážná, ba smělá ofensiva po hřebtech může mít dalekosáhlé výsledky. Může způsobiti pád velkých obranných opevnění, pečlivě připravených, opatřených nejmodernějšími vymoženostmi a hájených odhodlanými vojsky. Tato opevnění ztratí však svou moc, jakmile je obejdeme nebo se dostaneme nad ně. Taková ofensiva

může býti značně daleko, až na nepřátelské komunikační linie, a způsobiti nepříteli porážku, dříve než si ji uvědomí.

Naopak zase promyšlená a účelná obranná organisace může v horách s vynaložením malých sil a prostředků odrážeti i mocné útoky; je-li dobře učeněna do hloubky, může hájit terén krok za krokem a zabrániti protivníkovi přístup na určité území, kterého by se byl, kdyby nebyl terén upraven, zmocnil za několik hodin.

Autor článku ukazuje na operacích na soluňské frontě v letech 1916 a 1917 (v západní Macedonii), jakých zásad nutno se držeti při operacích v horách.

Ukazuje se, že se v horském terénu, kde není obranných opevnění, nedá máněrovati zrovna tak jako v rovině nebo proti posicím předem připraveným a silně bráněným.

V horách odvaha a rychlost (i když se zdá až příliš smělou) jsou lepší než pomalost a přílišná obezřelost.

Dostane-li se malý oddíl na místo, o němž se soudí, že se „tam dostati nemůže“, způsobí překvapení, které může míti mnohem větší následky než nejsilnější útoky, vedené na frontě, kde na nás protivník čeká.

Rozhodná a dobře vedená obrana, na terénu náležitě do hloubky využitím, může čeliti v horách útokům co nejsilnějším a co nejlépe organisovaným.

Kdo je v horách pánem hřbetů a nucených přechodů, je pánem krajiny.

Dobře organisovanou obranu v horách, prováděnou odhodlanými vojsky, nelze čelně zdolati žádnou pěchotou, není-li podporována mocnými prostředky moderní války.

Ježto odvážná operace může míti výsledky, jakých jsme nemohli ani zdaleka předvidati, není dobře určovati omezené cíle, nýbrž je třeba dáti každé skupině daleké směry a ponechati podřízeným volnost, aby splnili celkový program operace, kterou velitelství nemůže (technicky) sledovati krok za krokem.

Uvažujme o těchto zásadách, neboť máme u nás mnoho krajín, kde se jimi můžeme řídit.

Srpen (čís. 455).

Pplk. Besnard: Palba pěchoty. — Palebná základna.

Je příznačné, že po každé válce zůstává v myslích těch, kdož ji prožili, přesvědčení, že palba je nejhlavnějším činitelem na bojišti a že co do důležitosti nabývá vrchu nad pohybem. Podle toho, jak plynou léta mírová, zapomíná se na účinky palby a objevuje se snaha „jít kupředu“ bez ohledu na palbu.

Musíme si dobře uvědomiti, že ani ta nejrizičnější pěchota nemůže postupovati, nemá-li převahu palby, která znemožňuje nepříteli hájení posic; lze říci, že jsou-li oba protivníci morálně rovnocenní, je dosaženo převahy palby tam, kde pěchota jde kupředu. Zkušenost ukázala, že statečná a dobře vedená pěchota snáší jen jisté procento ztrát v dané době. Jsou-li ztráty větší, pěchota zalehne, čekajíc, až nepřátelská palba zeslábně.

Je jisté, že morálka vojska a jeho zdatnost jsou činitelé, kteří něco vydají; je-li morálka povznesená (na př. první den nějaké ofensivy), stačí slabá převaha palby, aby čerstvá a řízná pěchota šla kupředu. Jakmile však začne působiti únava po četných a krvavých útocích nebo po velkých ztrátách, nepůjde pěchota kupředu, nebude-li podporována mocnou palbou, která zřetelně převyšuje palbu nepřátelskou a snižuje ztráty na nejmenší míru.

Na druhé straně je ovšem nezbytně nutné využití palby k postupu kupředu; pěchota musí míti ustavičně metu, posouvati houževnatě své palebné zbraně blíž a

blíže k nepříteli, tím zlepšovati svou palbu a konečně se přiblížiti tak, že lze provésti zteč; že při postupu musí využití všech výhod terénu, je na bile dni.

Úlohou palebné základny je poskytnouti postupující pěchotě náležitou podporu palbou, pomáhati palebnému sledu k získání převahy palby.

Autor probírá podmínky, za jakých lze podporu z palebné základny prováděti, t. j. její složení, umístění, velení, úkoly, metody palby (soustředění, neutralisace).

K ožehavému problému palebné základny pojí se i článek Rocafortův: Racionalisace palební základny v záříjovém čísle R.J. (čís. 456). Rocafort se dívá na problém s hlediska čistě střecko-technického a ukazuje na základě vlastností zbraní, atmosférických vlivů, zastřelování, účinnosti, kterou požadujeme, spojení, zásobování střelivem, přemísťování, jaké podmínky nutno splnit, aby palebná základna mohla vskutku poskytnouti to, co se od ní očekává, a zase naopak, co můžeme od palebné základny očekávati. Článek je zajímavý hlavně pro důstojníky kulometných rot a pro velitele praporů, kteří těmito rotami disponují.

V záříjovém čísle (456) zahajuje též major Guigues serii článků o výcviku vojína pro boj. V prvním článku se zabývá metodou, která má za účel vycvičiti vojína v chápání a využívání terénu (k tomu tabulka, jaká cvičení se mají probrati), — v orientaci ve dne i v noci (s tabulkou 16 cvičení), v užívání zbraní v boji (odhad vzdálenosti; 14 cvičení v odhadu). Článek bude zajímati hlavně velitele rot a čet, kteří v něm najdou mnoho prospěšného, co se týká rozdělení výcvikové látky a způsobu výcviku.

Pplk. gšt. Pohunek

Bulletin belge, roč. XII. (1931).

Leden—březen. (Pokračování.)

Zteč.

Jednotky, poněvadž přijdou na ztečnou vzdálenost neuspořádané obtížným postupem — musí se znovu uskupiti, aby měly určitou sílu nárazu (je dobře si však uvědomiti, že to není vždy možné — naopak často palby protivníka to nedovoří, jestliže zpracování na ztečnou vzdálenost se bude dít za dne). Dělostřelectvo, minomety, doprovodné zbraně, kulomety připraví přesnou palbou na předem označená místa obránce „Sturmreif“ — t. j. zralé pro útok.

Po vypálení rakety, žádající přeložení palby, vyrazí kupředu úderníci, podporovaní pokud je to možné lehkými kulomety; není-li palba těchto kulometů možná, zúčastní se zteče a střelí za postupu.

Bitevní letouni pomáhají nálety dobývati míst, na jichž dobytí je kladen náraz, nebo na baterie nebo kulometná hnízda zvláště nebezpečná.

V příloze k článku je udán schematický náčrt útočné sestavy pluku, kde jsou 2 prapory v 1. sledu, z nichž ten, který vede hlavní úsili, útočí na frontě široké 600 m, druhý na frontě asi 1000 m, má však k dispozici 1 rotu třetího praporu 2 čety minometů lehkých a 1 četa pěchotních děl dána prvním, 1 četa minometů lehkých a 1 četa děl. druhému, 1 četa středních kulometů a 1 četa děl. ponechána k dispozici veliteli pluku. Kulometná rota třetího praporu (zálohy) provádí nepřímou palbu (snad je to omyl, poněvadž cíl je asi na 1400 m od výchozí základny v jichž blízkosti tato rota je umístěna) ve prospěch prvního praporu.

Boj uvnitř posice.

Po vniknutí (Einbruch) do posice jednotky postupují tak, aby dokončily poražení posice (Durchbruch). Je to množství místních bojů. Lehké kulomety postupují v prvním sledu. Těžké zbraně (těžké kulomety, minomety, doprovodná děla) střílí

se býti co nejbliže palebnému sledu, aby mohly pomáhati zdolati místní odpory. Velitel pluku snaží se uladiti postup pěchoty s palbou děl. (U nás má tuto úlohu velitel praporu.) Zálohy se propracovávají do obou stran. Pisatel správně poukazuje na obtíže tohoto manévru buď v terénu, který je ovládán palbou obráncovy pěchoty, nebo není-li spojitosti mezi jednotlivými sledy. Zdá se, že zastávky nejsou metodicky předvídány; nepřetržitý postup má na jedné straně výhody, neboť nepříteli neposkytuje čas se znovu vzchopiti, na druhé straně je nevýhodným proto, poněvadž neza- bezpečuje dosti dobře udržení dobytého terénu uspořádáním paleb, jimiž by se čelilo proti obráncovým protiútokům, k jichž odražení musí pak počítati s živou silou.

V celku je to boj, který se nedá říditi vyšším velitelem; jeho úspěch zaručuje technická hodnota a iniciativa vojsk a nižších velitelů.

Obchvatný manév r.

Tento způsob útoku dochází svého užití hlavně v pohybné válce a ve střetném boji, kdy není času fronty jednotek tak dobře spojití.

Provádění obchvatného manévru pisatel domonstruje na příkladě, kde líčí postup pluku, jehož dva čelní prapory jsou zastaveny nepřátelským odporem, zatím co dostává od průzkumných hlídek zprávu, že možno napadnouti nepřátelský odpor z boku. Provedení svěřeno 3. praporu, jehož manév r se skládá ze 3 částí:

- a) skrytého postupu do strany (rokáda),
 - b) uskupení k útoku, z něhož je patrná decentralisace, neboť pěší roty dostávají k dispozici čtyř těžkých kulometů a minometů,
 - c) útok sám, při čemž jedna z rot jistí odkrytý bok praporu, zároveň s jezdci, kteří provádějí průzkum dále do boku. Útok se zahájí z iniciativy vel. praporu.
- Je zřejmo, že podobný manév r má úspěch jen tenkrát, když obránce nevěnuje dosti pozornosti ochraně svého křídla, nebo když tento manév r je podporován dělovou palbou.

Pronásledování.

Neponechati nepříteli času, nezastaviti se ani před únavou vlastních vojsk, býti smělým a iniciativním; místní odpory zdolávati za podpory těžkých zbraní, jež jsou rozděleny mezi útočné jednotky — vymanévrovati je.

Dalekosná děla zůstanou centralisována, dokud mohou nepříteli škoditi pozorovanou palbou — ostatní sledují co nejbliže první sled a mění iniciativně svá palební postavení. Dělostřelectvo přímé podpory bývá nejčastěji rozděleno na pluky a podřízeno pěchotě.

Předvídají se přesuny pěších a kulometných částí na autech.

Letectvo útočí na hlavní síly kulometry i pumami, často v masách.

Postup kupředu může býti zastaven jen na rozkaz vyššího velitele.

Vedení boje v rámci malých jednotek.

Organisace pěší roty.

Skládá se z velitelského družstva a tří čet.

Četa o 45 bojovníků má 2 družstva lehkých kulometů a 3 družstva údernická. Každé družstvo má 8 mužů. V družstvu lehkých kulometů je elitní střelec, vyzbrojený puškou s dalekohledem.

Charakteristickou známkou německé čety je oddělení prvků palby od prvků nárazu, jichž pohyb v boji uladuje velitel čety — důstojník, kdežto v armádě belgické (tak jako v naší nebo francouzské) tyto dva prvky jsou úzce spojeny již ve družstvu, kde tvoří celek.

Proto často bývá zesílen těžkými kulometry nebo minometry.

Bojové roty.

Útočnou sestavou budou obvyčejně dvě čety v prvním, 1 četa v 2. sledu za směrem hlavního úsílí. Obvyčejně lehké kulometry v čele — jinak sestavu čety podle terénu nařizuje její velitel. Zteč provádí hlavně úderníci. Za předvidané nebo nucené zastávky využívá se co nejvíce motyky. Tato jednoduchost postupu je často porušena podporou těžkých kulometů.

Užití těžkých kulometů.

Technické provedení paleb kulometů, které mohou hrát jako podpora útoku důležitou roli, naráží na určité obtíže, jež jsou dány terénem. V terénu pokrytém dávkami se k dispozici vel. rot, v terénu volném a v takovém, v němž jsou dominující body, bývají seskupovány někdy i s jinými zbraněmi a podporují postup palebného sledu přestřelováním. I v útočném boji jsou vyhledávány bočné neb šikmé palby, jež mají větší materiální i morální účinky a bezpečnostní pásmo velmi malé. Také přestřelování mezerami se užívá, ale nezdá se, že by se tak dalo často. Tím vznikají mezery v útočné sestavě, jež mohou býti až 200 m široké; zachovávání takové mezery za postupu vyžaduje vycvičených jednotek.

Užití minometů.

Mají malou donosnost (asi 1000 m). Obvyčejně bývají rozděleny, jen někdy jsou seskupeny. Velitel pluku si ponechává větší část roty k dispozici, dokud není určeno hlavní úsílí; pak přiděluje jednotce, která má provádět hlavní úsílí, co nejvíce minometů. Někdy si ponechá zálohu. Mohou býti použity k odstranění drátěných překážek, nebo se zúčastní dělostřelecké přípravy. Je to silné zvětšení útočné schopnosti jednotky — avšak zásobování střelivem je velmi obtížné. Rota disponuje asi 120 střelami pro lehké a 20 pro střední minometry. Tedy minometů se můžeme obávat více před vyražením k útoku, kdy možno utvořit skladiště, než za postupu uvnitř posice.

Pěchotní děla.

Také tato bývají rozdělena po četách, někdy i po jednotlivých kusech. Uplatňují se nejvíce za vedení boje v přibližování a za postupu uvnitř posice, při zodolování místních odporů. Jich užití je založeno na pohyblivosti a rychlosti zasáhnutí a použití palby maskované.

Doporučuje se často měnití palebné postavení. Zásobování je taktéž obtížné. Před ztečí za přípravy obvyčejně mlčí, také přímé podpory se málo zúčastní — jen několik děl zůstane na střež proti nenadálým cílům, jež se mohou po přípravě objeviti. Ostatní jsou v záloze připravena k postupu.

Autor článku předvádí příklad útočné sestavy roty. Je ponechána mezi četami 1. sledu, které mají vpředu družstva lehkých kulometů, mezera asi 200 m široká, do níž mohou působiti těžké kulometry.

Často vyhledávají družstva lehkých kulometů palební postavení v sousedních pásmech, jen aby mohly šikmou palbou usnadňovati postup úderníků. Je-li to nutné, postup čety je podporován palbou těžkých kulometů, minometů neb i děl.

Zvláštní případy.

Útok na vesnice.

Němci vyhýbají se čelnímu útoku na obsazené vesnice, hlavní úsílí provádějí mimo vesnice, zatím co tyto jsou ostřelovány děly — vesnice je vzata z boku neb zezadu. Jednotkám, jež dobývají vesnici, jsou přiděleny kulometry, děla, plamenomety.

tanky neb obrněná auta. Málo jednotek v 1. sledu, více v záloze, aby se mohlo čelit nepředvídaným okolnostem.

Útok na les.

Malé lesíky jsou hodnoceny jako vesnice. Vnik do větších lesů musí se usnadnit silnými palebními soustředěními — po vniku ihned se uspořádati — pak postup často v této sestavě:

družstva v zástupu

řetěz střelců

posila v zástupech nebo
hloučcích, zajištění boků
sestavou nebo kulomety.

Postup se děje metodicky průskoky od cíle k cíli, kterými jsou příčné průseky, cesty, potoky atd. Za každé zastávky úprava spojení. Podpora pěchoty je zajištěna moždířem, pěchotními děly, plamenomety, často děly přímé podpory.

Není-li les hluboký, proraziti až na druhý okraj, aniž vyrazení by se dalo samostatně jednotlivými částmi, nýbrž najednou.

Noční útok.

Operace vždy choulostivá; neúspěch demoralisuje. Zdaří se vycvičené a dobře velené jednotce. Používá se hlavně pro zdolání předních stráží, rozložených v terénu, pro zlepšení výchozí základny, pro využití úspěchu získaného za dne, pro oklamání nebo zdržení nepřítele, chceme-li ustoupiti. Je nutno důkladně znáti terén, v němž chceme útočiti, výchozí základnu, směr i postupné cíle vytyčiti markantními body v terénu, jež mohou býti udány i světelnými signály. Chceme-li uspořádati novou výchozí základnu, neb máme-li obavy, že nepřítel ustoupí, volíme pro vyrazení útoku začátek noci, začínáme-li velké operace, vyrazíme ke konci noci. Využití úspěchu za noci je obtížné.

Úspěch může zaručiti dobrá příprava. Tvary mají býti jednoduché, málo rozvínuté, zástupy; málo záloh. Doporučuje se vyraziti bez přípravy, aby dosaženo bylo překvapení. Děla a minomety působí prudkou palbou; bezpečnostní vzdálenost nutno zvětšiti. Po vyrazení útoku umlčují se nepřátelské baterie a střílí se na možné přístupy záloh.

*

Vcelku — čtouce vývody belgického autora — můžeme říci, že německá útočná doktrína, vyzvedující rychlé rozhodování a provádění nad dokonalostí příprav a vyžadující iniciativy jednotlivých i nižších velitelů, průbojnost, odvážné obchvatné manévry, časté užívání obtížných nočních podniků, je založena:

a) jednak na možnostech dokonalého výcviku námezdni armády, kterým je zaručena dokonalost v provádění a s ní důvěra jednotlivců v sebe a své spolubojovníky a větší spolehlivost, kterou mohou vyšší velitelé projevovati vůči nižším decentralisací vedení,

b) jednak na výstroji a výzbroji hlavně pěchoty, která tuto průbojnost a rychlost umožňuje jmenovitě pohyblivostí a hojností doprovodných zbraní.

Nebudou-li moci armády budované na principu všeobecné branné povinnosti vyrovnati se dokonalosti výcviku vojsk Němcům, budou museti podle mého soudu vážiti tuto nevýhodu jednak dokonalým výcvikem svých velitelských, hlavně aktivních kádrů podloženou dobrou znalostí bojových způsobů protivníka a hojností i jakostí výzbroje (zbraní i střeliva).

Chronique de l'infanterie — Mécanisation et motorisation. (D. S. I.)

Dokončení článku o motorisaci a mechanisaci armády, v němž pisatel shrnuje myšlenky některých vojenských autorů, kteří chtějí z tanků učiniti samostatnou zbraň.

Tak gen. R. Robinson představuje si takovéto uskupení sil v brigádách, jež by měly 2 pluky těžkých tanků, každý o 40 tancích; mimo to každý pluk by disponoval:

- a) kanonovou baterii ráže 47 cm o 6 dělech,
- b) baterii bombometů, četou moždířů,
- c) protiletadlovou baterii o 4 dělech, ráže 37 neb 4 cm,
- d) pěším praporem o 400 mužích s automatickými zbraněmi na obrněných autech o 6 kolách,
- e) dvěma prapory lehkých tanků (160 tanků Carden-Lloyd-dvoumístné),
- f) podle potřeby pěchotou k obsazení dobytého terénu a střežení komunikací.

*

Kapitán Wade chce mít „těžkou divisi“, která by byla takto složena:

1. Prapor lehkých tanků o 4 rotách à 16 tanků.
2. Tři prapory středních tanků, které by tvořily kostru divise (předvidá, že bojová schopnost jednoho takového praporu by se vyrovnala bojové schopnosti dnešní pěší brigády).
3. Jednu brigádu „okupačních vojsk“ (schválně se vyhýbá slovu „pěchota“) o 3 praporech (typ dnešního pěšího praporu; byly by vezeny jednou kolonou o 66 autech a 2 rotami o 25 autobusech, z nichž každý by měl 32 místa).
4. Tři dělostřelecké brigády (snad oddíly), složené z motorisovaných děl.
5. Jedna brigáda lehkého dělostřelectva o 3 bateriích jednopalcových kanonů a 1 baterii o 8 třípalcových moždířů (motorisované).
6. Služby — motorisované.

*

Plukovník Fuller předvidá budoucí operace podobných vojsk jako operace na moři, proti němuž se staví mínění franc. pluk. Alléhauta, který uvádí, že na souši jsou prostory, které činí potíže pro rozvinutí tankových armád svou neprostupností (lesy, rybníky, bažiny atd.). Mimo to pohybující se tank nemůže tak přesně střeliti jako plovoucí loď. Krátce pluk. Alléhaut je toho názoru, že pěchota zůstane hlavní zbraní sil bojujících na souši. K tomuto názoru přikloňuje se i pplk. von Seisser svým článkem ve „Wissen und Wehr“ (září 1927) a kpt. gšt. Salmon článkem „Revue militaire générale“ (září 1929).

*

Na konec autor přiznává, že dosud v armádě nebylo úplně využito výhod motoru v plné míře a ptá se, ke kterému z uvedených návrhů by bylo dobře se přikloniti v případě, kdy běželo o odstranění tohoto nedostatku. — V odpověď uvádí střelné názory pluk. Alléhauta, který ponechává pěchotu jako základ vši organizace a žádá od motoru zvýšení rychlosti nynějších armád tím, že učiní doprovodné zbraně pohyblivějšími, že ulehčí pěšákům tím, že část výzbroje bude naložena na auta a konečně, že část pěchoty přiveze až na bojiště auty.

Emploi des Mi./D.I. dans l'offensive (D. S. I.) a Emploi des Mi./D.I. dans la défensive (S.). Oba články uvádějí směrnice o použití divisního kulometného praporu v útočném a obranném boji. (Doplněk k článku uveřejněnému v B. B. S. M. z dubna 1930.)

L'infanterie en défensive en vue de la bataille d'arrêt (mjr. gšt. Bouha).

Studium přípravy obrany na konkrétním příkladě v terénu málo příznivém, za mlhavého a deštivého počasí, kdy nepřítel je na 3denní pochod vzdálen.

V lednovém sešitě jsou uvedeny povšechné úvahy velitele divise pro obsazení oblastí a podrobný rozkaz velitele jednoho z pěších pluků (jako souhrn ústních nařízení).

V únorovém sešitě je studována příprava a provedení obrany praporu na krycí posici.

Chronique de l'infanterie. — A propos de la cellule, élémentaire de combat dans l'armée allemande (D. S. I.).

Za základní buňku organizace pěších jednotek je všeobecně pokládáno družstvo. Jeho složení však v různých armádách je různé. V některých (Francie, Belgie — konečně i u nás a j.) jsou v družstvu sloučeny oba základní prvky boje, t. j. palba a pohyb (názraz), v jiných (Německo, Rusko, Itálie a j.) oba prvky boje jsou sloučeny až v četě, která se skládá z družstev střeleckých (palba) a družstev úderníků (názraz).

Tento článek má za účel připomenouti některé hlasy německých vojenských časopisů, zavrhuje dnešní organizaci malých jednotek německé pěchoty (četa má dvě střelecká o 1 lehkém kulometu a 3 údernická družstva o 8 mužích v každém) a poukazuje na návrhy na reorganizaci.

Poukazuje se na nevýhody družstev různého složení. Údernické družstvo nebude mít neustále podporu palbou aut. zbraně a bude se cítiti opuštěné, — což ho povede ke snaze vésti samostatný boj — poněvadž velitel čety v boji bude sotva moci vždy zajistiti souhrn střeleckých a údernických družstev své čety. Tak údernické družstvo bude chtít spoléhati se na vlastní palbu, bude útočiti, aniž by ve skutečnosti získalo potřebnou palebnou převahu (jak to doznávají i německé předpisy) a bude mít ztráty. Naopak zase palba lehkého kulometu střeleckého družstva nebude pro postup dostatečně využita.

Návrhy na reorganizaci čety možno rozdělit na dva tábory:

První ponechává rozdělení na střelecká a údernická družstva, při čemž palebnou kapacitu čety zvětšuje zvýšením počtu střeleckých družstev; dokonce jeden návrh jde tak daleko, že navrhuje, aby četa se skládala ze 3 družstev střeleckých a 1 údernického (které však by nemělo pušek, nýbrž jen granátometry, ruční granáty, pistole a „bílou“ zbraň). Tentýž návrh chce, aby pěší rota měla čtvrtou četu těžkých kulometů a mimo to pro průzkum 1 tank o 4 místech.

2. Druhý žádá zřízení družstev, podobných družstvům franc. armády, kde oba prvky: palba a názraz jsou sloučeny. V tomto táboře jsou 3 směry:

a) Družstvo velené rotmistrem, mající 2 poddůstojníky, 6 mužů obsluhy 1 lehkého kulometu a 10 úderníků; je to jakási převaha nárazu, která však je vyrovnána organizací 3. čety, kde dvě družstva by měla po těžkém kulometu a jedno družstvo dělo 42 cm. (prapor by měl 1 rotu doprovodných zbraní o 3 kulometných četách, 1 četě o 3 dělech 47 a 1 četě o 3 moždířích.)

b) Družstvo složené z roje střelců (8) a z roje úderníků (8).

c) Družstvo o 6—9 mužích, mající 2 samostřily, 1 pušku (aut.) s dalekohledem a podstavcem. (Četa by měla 3—5 takových družstev, 4. četa by měla 3—4 těžké kulometry).

Je ovšem nutno připomenouti, že to nejsou oficiální návrhy na reorganizaci německé pěchoty a že není tudíž možno z nich vyvozovati žádné důsledky do budoucnosti; nicméně nás upozorňují na určité nevýhody podobné organizace, jako je nynější organizace německé pěší čety. (Příště dále.) Mjr. gšt. J. Fetka.

Kriegskunst in Wort und Bild.

Roč. VI, seš. 10, 12. (červenec—září 1930).

Tři bibliografie účastníků války.

Dokončení souboru článků „Ein Angriffstag“.

Pěchota. I když vnikne pěchota do nepřátelského postavení a nepřítel v svém celku jest již poražen, může se ještě objevit tu a tam, jak známo, na př. neporušené kul. hnízdo. To může útočícím jednotkám ovšem způsobiti ještě mnoho ztrát, tím více, ježto nyní útočící pěchota je poukázána sama na sebe, protože útočící vozba jest již daleko vpředu, a dělostřelectvo zpravidla mění palebné postavení. Tu jest nejvýše nutné rychlé rozhodnutí, rázné použití nejbližších těžkých i lehkých kulometů a skupin pěchoty — zase důkaz, jak v průběhu i zdařilého útoku musí hlavně dobré spojení vydržeti a fungovati i mezi nejnižšími jednotkami, skupinami, skupinkami i jednotlivci, jinak v takovém rozhodném okamžiku můžeme míti ještě místní krvavé ztráty, sice již bez vlivu na celkový výsledek, ale tím zbytečnější. Tato stať uvádí jako příklad takového rázného rozhodnutí v kritické chvíli jednoho desátníka jako velitele určité útočné skupiny (vzorné) a podrobně.

Při pronásledování naskytá se též často neočekávaná příležitost i pro docela malé skupiny, na př. narazí na nepřátelskou baterii, zůstávající (ať již z příčin jakýchkoli) houževnatě v palebném postavení. Takovou příležitost nikdy nepropáští, ovšem opět nutno se rychle rozhodnouti a s využitím mlhy, terénu nebo na př. soumraku, měnicího se při střídající se intenzitě hustého, drobného deště, baterii přepadnouti. I malá skupina může tu dosáti vynikajících úspěchů a přispěti k zlomení posledních nepřátelských odporů. — Podřízení velitelé nečekají při pronásledování, narazí-li jejich jednotky na jednotlivá hnízda odporu, na žádné rozkazy k útoku, nýbrž útočí sami (nenechat čas nepříteli k zotavení). Uvedu vzorný příklad provedení tohoto případu: 1 poručík, mající k dispozici 1 pěší četu, 1 těžký a 1 lehký kulomet, 1 doprovodné dělo na lafetě, pohybující se na pásech.

Velmi zajímavá je stať o těžkých kulometech při pronásledování, která pro nás technicky, takticky a střelecky v podstatě sice nic nového celkem nepřináší, je však v svém provedení velmi názorná a poučná, ba přímo vzorná, neutápějíc se naproti tomu nijak v rozbředlé nepřehlednosti.

Spojení pěchoty s útočnou vozbou. Před zahájením útoku osobní velitele útočné vozby s velit. pěchoty, pak radiotelefonické. Za útoku: jakmile jednotlivé útočné vozy předjíždějí pěchotu, udá jim pěchota směr, na která hnízda odporu mají útočiti, vodorovným vystřelením světelné rakety. Tu třeba vystřeliti jen tehdy, až když je vůz přímo u nás, poněvadž jinak by pod jiným zorným úhlem směr jemu naznačovaný nemohl správně pochopiti, což je důležité.

Článek navrhuje také ten způsob spojení, že by nižší velitelé útočící pěchoty mávali červenými praporky, aby upozornili vozy, že mají pro ně nějaké hlášení. Jakmile by se vůz na toto znamení přiblížil, přískoky dotčený velitel a dá písemně hlášení posádce vozu (pro hluk by ústní hlášení neslyšela).

Naproti tomu navrhuje použití světelných znamení svítilnami (Blinklampen), protože v takovém boji nejsou obvykle srozumitelná.

Důležitost bezdrátového spojení vzhledem na pravděpodobné přetrhání telefonních drátů je ovšem zdůrazněna.

Útočná vozba v boji proti útočné vozbě: tu nutno každé rozhodnutí učinit v několika vteřinách, protože tento boj projde zpravidla pro veliké rychlosti v několika minutách. — Soustředila-li nepřátelská baterie palbu na naše útočící vozy — obrátí tyto vozy, zahalí se hustou umělou mlhou a jezdí klikatě tak dlouho, až se dostanou z účinné dělové palby. Zároveň se tím znemožní nepříteli přesné pozorování nového seskupení a přibližování našich vozů. — Také tento odstavec přináší zajímavé detaily, jež pro nedostatek místa nemůžeme uvádět. — Dále se mluví o vozech po boji: o vyhledávání stanoviště (kryt proti leteckému pozorování), o tom, že vozy nutno uvést ihned do pořádku, provést opravy, doplnit střelivo a pohonné hmoty.

Dělostřelectvo. Změna palebného postavení — příklad. — Soubor dělostřelectva s útočnou vozbou. Rozhodnutí při náhlém objevení útočné vozby před baterií, rozkazy, provedení: co nejrychleji. — Dělostřelectvo při pronásledování; řešení několika menších momentů.

Zákopníci při pronásledování. Odstraňování překážek, event. v nepřátelské palbě. Jak učiniti neškodnými zakopané miny; to provést především, pak teprve ostatní překážky.

Letectvo. Pozorování, orientace v dešti a mlze, spojení s pěchotou. Jak oznámí letec pěchotě hrozící útok nepřátelské útočné vozby, je-li nebezpečí v prodlení, v kterémž případě by písemné i radiotelefonní hlášení již mohlo přijít opožděné? Nejlepší — kromě známého smluveného znamení světelnou raketou — a nejkratší je podle mínění autorova rozžehnutí barevných světél (předem smluvit!) na konci nosných ploch letadla (používáno prý Američany ve válce); je to zajisté nejrychlejší způsob; směr, odkud útok hrozí, hlásí letadlo, jako obvykle, směrem svého letu. — Rozhodnutí k použití padáku a způsob provedení seskoku (za boje). Chování letce po zdařilém seskoku, avšak k nepříteli.

Toto čtvrtletí souboru „Ein Angriffstag“ jest opět zakončeno dvěma seriemi „Falsch-Richtig“, a to: „Boj ve vzduchu“ (12 dvojobr.) a „Vojenství v průběhu času“ (18 dv. obr.)

Ukončením souboru článků „Ein Angriffstag“ je rozepsání soutěže pro poddůstojníky a mužstvo, jež „těm z našich čtenářů, kteří malé taktické úlohy v tomto ročníku pečlivě propracovali“, má při zakončení „E. A.“, (a ročníku revue zároveň) „dát možnost získati cenu“.

Tato soutěž je velmi zajímavá a proto ji poněkud podrobněji (ovšem také ve výtahu) uvádíme:

1. Účastníci se mohou poddůstojníci a mužstvo říšské obrany, kromě nich pak ti odběratelé této revue „K. i. W. u. B.“, kteří nemají důstojnické hodnosti.

2. Řešení má mít formu hlášení, ale žádné jiné přídavky, vysvětlivky nebo doplňky a zašle se redakci na korespondenčním lístku (nikoli dopisem), a to poštou nevyplaceně!

3. Termín. — Koresp. lístek s pozdějším datem pošt. razítka, řešení dopisem, jakož i řešení s přídavky, doplňky a vysvětlivkami nebudou připuštěny k soutěži.

4. Ceny: 1. — 50 M, 2. — 40 M, 3. — 30 M, 4. — 20 M, 5. — 10 M.

Soutěž (výtah): Útočící četa por. Sch ... dostane se až na vzdálenost zleče, ... ta se zdaří na protějším pahorku se nepř. znovu zachytí. Por. Sch.

rozhodne se k útoku i na toto nepř. postavení. Zatím co zařídí hlavní silou své pěší čety a přidělenými těžkými kulomety útok na tuto skupinu nepř.,... nařídí skupině lehkých kulometů desátníka H. přesun za kotu, jež je asi 250 m jižně od nynějšího postavení vlastní čety, a odtud útočiti na nepř. skupinu bočně.

Když se des. H. přesune na onu kotu, odkud má útočiti, vidí více, než bylo viděti ze stanoviště poručíka Sch: nepř. kulomety a jinde 2 děla, oboje zbraně v pal. postavení a střilející na určité cíle. Nepřítele však, na kterého vlastně má útočit, jakož i vlastní četu poručíka Sch. odtud nevidí. V tomto okamžiku dorazí k němu běžec od por. Sch. s rozkazem: „V x hod. počátek útoku mé čety. Velitel čety chce vědět, jak se des. H. rozhodl provést svůj úkol. Tady vám přináším ještě jednu bedničku kulometných nábojů.“

Jasno. Ztráty skupiny des. H. dosud žádné. Náboje: více než dosti.

Otázka k soutěži zní:

„Jak zní hlášení desátníka H., které svému veliteli čety poručíku Sch. během pošle?“

Nic víc!

Uvádíme podrobněji tuto soutěž, protože nám bez dlouhých řečí opětne objasňuje a zdůrazňuje jediný a hlavní úkol této revue, jak jsme již několikrát napsali:

Vychovati výborný kádr poddůstojníků a naučiti samostatnému jednání i jednotlivce, ba všechny příslušníky nynější říšské obrany, jistě i příslušníky „civilních“, ilegálních i legálních spolků (branná výchova!!!) a tím získati a míti připraveny velmi dobré nižší velitele již nyní. Tato řečl bych vzorná kostra říšské obrany se v mobilisaci jen vyplní masami civilistů.

A to je myslím, hlavní účel tohoto, dnes ukončeného souboru výtečných článků „Ein Angriffstag“, v kterých bylo během roku podrobně probráno přibližování — postup — útok — pronásledování, tedy všechny fáze boje.

Různé zprávy.

Den u jedné baterie naší říš. obrany: 21 fotografických reprodukcí z denního zaměstnání od budíčku do večerky.

Dělostřelecké zapalovače: poučný článek s několika skizkami (průřezy) pro neoborníky a začátečníky.

Světlomety a letci. Vyňato z angl. časopisu „Daily Telegraph“. Jak se zjistí nepřátelský letec za tmy zvukoměrem. Spojení vlastního letce, který má nepřátelského napadnouti, se světlomety.

Vysvětlivky k předpisům říšské obrany na základě zkušeností z války. Jak názorného příkladu k provádění boční akce použito případu des. A. bavor. ppl. 18 v boji u Monchy proti Angličanům v dubnu 1917. K tomu pěkná skizza.

Námořnictvo: 10 fotografií ze zaměstnání a života námořníků na vál. lodí.

Zájem o střelbu (jistě velmi vhodný propagační prostředek!) má zvýšiti soustavné otiskování velmi pěkně provedených fotografií mladých příslušníků, poddůstojníků i prostých vojáků říšské obrany, kteří dosáhli poslední dobou vynikajících výsledků ve voj. střeleckých závodech o ceny.

Několik menších sportovních článků s obrázky, dokončení propagačně zpracovaného návodu „Útěk ze zajetí, historicko-propagační článek „Hennings v. Treffenfeld“ z války brandenburských ze XVII. stol., populárně psaný kratší článek „o vývoji dělostřelectva“ pro neoborníky a citát z „France militaire“ o střel. mimovojenské výchově ve Francii, k němuž je však připojena protifrancouzsky zahrocená skizza.

Výchovné články jsou ovšem — aspoň mezi řádky — všechny. Speciálních je několik. Tak citát z knihy gen. v. Kuhla: „Der Weltkrieg 1914—1918“:

„Běda národu, v kterém mámení nejkrajnějšího pacifismu, míru stůj co stůj, myšlenku na mužnost a brannou schopnost udusí. Tvrdá skutečnost dějin ukazuje, že změkčilé národy silnějším padají za obět“, a m. j.

Možno se zamyslet! —

173 reprodukcí a skizz jako vždy doplňuje revui. V každém čísle též několik fotografií vyšších velitelů říšské obrany.

Kpt. Karel Vaněk.

Magyar Katonai Szemle, ročník I. (1931), číslo 1.

Použití tanků a taktika budoucnosti. Plk. gšt. Horváth László.

V první části pojednání podává autor krátký přehled o vzniku a vývoji tanků. Stručně charakterizuje taktické zásady před vypuknutím světové války, pak líčí, jak se během světové války měnil způsob boje a tím i taktika. Posiční válka a snaha o mírové operace dala vzniknouti novému bojovému prostředku: tanku. Tank vznikl z taktického požadavku. Vyšlo se ze zásady, že tank musí býti odolný proti účinku nepřátelských zbraní, má se pohybovati i v terénu a má míti tolik palebných prostředků s sebou, aby odpory, které se v obranném pásmu vyskytnou, mohl rychle zdolati. Kromě toho musí býti s to v bojovém pásmu překonati očekávané překážky.

Popisuje jednotlivé typy tanků, jichž se používalo ve světové válce u válčících stran, zejména na západní frontě. Poněvadž tyto tanky byly taktickým požadavkem, byla podle toho i jejich konstrukce. Měly mnoho nedostatků, z nichž hlavní byly technická nedokonalost, nedostatečná strategická pohyblivost, malá viditelnost otvory, velký vnitřní hluk a snadná zranitelnost se stran a zezadu.

Po válce se vývoj tanků projevil jednak s hlediska taktického, jednak s hlediska strategického. Taktickému požadavku mělo se vyhověti zvýšením rychlosti, zesílením pancérů, zvýšením palebného účinku, lepším perováním, hermetickým uzavřením proti plynům atd.

K dosažení větší strategické pohyblivosti děly se pokusy v trojím směru:

1. zdokonalováním dosavadních tanků, zvětšením rychlosti a lepším perováním,
2. použitím gumových pásů,
3. měnitelnými konstrukcemi na kola a na pásy.

Nové pokusy v Anglii (Vickers), ve Francii (Renault 27), v Americe (1940 Christie) a v Československu (H. K. 60) měly dobré výsledky, avšak taktická a strategická pohyblivost tanků přes to není dosud vyřešena. Ačkoli taktická pohyblivost lehkých tanků a do určité míry i strategická pohyblivost byly již značně vyřešeny, zbývá totéž vyřešiti u těžkých tanků. Věda technická jde milovými kroky vpřed, v mnohých případech převýšila již dosavadní taktické zásady, vyžaduje hledat nové. (Pokračování.)

Výcvik cyklistický. Npor. Kemechey Jenő.

Autor poukazuje ve svém pojednání na rozpory, které obsahují některé články cvičebního předpisu pro cyklistické formace z jedné a cvičebního předpisu pro pěchotu a polního řádu z druhé strany. Články těchto předpisů obsahují často zásady, které si odporují nebo obsahují jen těžko slučitelné zásady.

Rozbírám některé takové články a přichází k závěru, že výcvik cyklistických formací nemá se díti jako výcvik pěšáka, nýbrž má se jim dostati od prvopočátku výcviku cyklistického. Zavrhuje názor, že cyklistické formace jsou pěchotou, dopravnou na kolech. Je správněji považovat cyklistické formace za jezdecko, dopra-

vované na kolech. Použití, úkoly, způsoby boje, stálá závislost na dopravním prostředku tomu nasvědčují.

Dále poukazuje na velmi důležitou okolnost, související s výcvikem cyklistické roty. V mobilisaci čeká na ni jeden z nejdůležitějších úkolů: nájezdy do nástupových prostorů nepřítele, získávání zpráv, zničení mostů, telegrafů, železnic atd. Je prý otázkou, vykoná-li tento úkol taková cyklistická rota, která se bude při mobilisaci z 50—60% skládati z takových osob, které nejezdily na kolech několik let. Jeden, dva dni výcviku nestačí. Právě v jízdě na kolech očekává se velký výkon cyklistických formací. Potvrdily to i manévry, že rota, která pohromadě konala výcvik, byla schopna dvojnásobného a trojnásobného výkonu než rota ad hoc sestavená.

Z toho vyvozuje, aby cyklistické roty měly již v miru plné válečné počty.

V závěru svého článku žádá pro výcvik:

1. takový předpis pro cyklistické formace, který by obsahoval vše, co jednotka má vědět,
2. technický předpis pro jednotky rychle se pohybující, jenž by obsahoval jen to, čeho tyto jednotky při bojové činnosti potřebují,
3. tím by se staly zbytečnými i ony předpisy, povinné i pro pěchotu, které jsou určeny jen pro cyklistické formace.

Kdyby to bylo provedeno, zjednodušil by se výcvik. Výcvik podle mnoha předpisů naráží v praxi na veliké těžkosti. Dává podnět jen k vysvětlování. Závěry nejsou nikdy totožné; tím se podstata ztrácí a obvykle se hlavní důraz klade na věc podřadnější.

Kpt. Julius Surový.

Bibliografie.

a) Spisy:

Les engins d'accompagnement de l'infanterie. Paris 1931. (Charles-Lavauzelle.) Za 10 fr.

Aleksjejev V. K.: Chorikov I. P. i A. D. Chersonskij: Strjelba pulomjotov po planšetu. Moskva 1930. Gos. Izd.

Becker G., gen.: Infanterie-artillerie dans l'attaque. Liaison et position. Paris 1929. (Berger-Levrault.) Za 20 fr.

Bilderreihen „Falsch — Richtig“. Berlin 1931. (Offene Worte.) Str. 95. Za 2 Mk.

Brallion, gen.: Essai sur l'instruction militaire. Paris 1931. Coll. Etudes militaires. Za 20 fr.

Bouron: L'enseignement du combat dans le groupe et dans la section Paris 1931. (Berger-Levrault.) Partie 1, 2. Po 7.50 fr.

v. Frantzius, mjr.: Zwanzig Gruppenaufgaben. „Praktische Winke für Führer, Unterführer und Schützen der Infanterie“. Berlin 1931. (Mittler.) Za 1.20 Mk.

Gratzky Herbert, mjr.: Anleitungstabellen für das getrennte Richten mit dem schweren M. G. Wien VII, Stiftskaserne. Selbstverlag. Za 0.80 š.

Gurov Sjerggej: Strjelkovoje otdelenije v boju. Moskva 1930. Gos. Izd. Str. 80.

Gurov S.: Boj mjelkich častnej pjechoty. Otdjelenije i vzvod. Bibliotjeka komandira. Moskva 1929. Gos. Izd. Viz rec. Przegľad piechoty roč. IV, čis. 1, str. 128.

Harasymow, por.: Praca dowódcy kompanji (w zarysie). Varšava 1930. (WINW.) Za 1.80 zł.

Hillert, Ing., Hpt.: Einführung in den M. G. - Unterricht. Allgemeinverständliche Darstellung der Arbeitsweise. 2. Auflage. Berlin 1931. (Offene Worte.) Str. 16. Za 0.50 Mk.

Chocquet, Cpt.: Guide tactique du chef de section; Guide tactique du chef de groupe. Paris 1931. (Charles-Lavauzelle.) Po 3.50 fr.

Chorikov I. P. a Chersonskij A. D. viz Aleksjejev.

Ikonostasov V. a Miasnikov M.: Bojevyje porjadki pjechoty. Moskva 1930. Gos. Izd.

Instruction sur la pratique du tir du 15. November 1930. Paris 1931. (Charles-Lavauzelle.)